

Martin neřekl mu všechno. Neřekl mu, že jednoho dne, v hodinu, kdy se obvyčejně oblékal do divadla, v něm nesnesitelně zahořel starý instinkt. Věděl, že musí ven, že tentokrát mu ani jeho obvyklý úkryt u vzdáleného plotu nepřinese útěchu.

Tajně se z domu vyplížil do města, pěšky, souběžnými cestami s hlavními třídami došel těch pět kilometrů (natrénováno měl) až do centra města a tam začal chodit uličkami vedoucími po obvodu divadla, jako kdysi Hugo Haas, když dostal výpověď jako nežádoucí Žid. Pozoroval vrátného Všelichu, jak kouří před vchodem pro zaměstnance. Zdravil se s jeho kolegy, kteří vcházeli do budovy. Stál od něj několik nepřekročitelných metrů, maskován zvednutým límcem zimního kabátu.

A taky mu neřekl, že se ten večer protáhl dovnitř inkognito. Ve skutečnosti chtěl vidět Lexu, jak hraje Leara. Mohl se stydět, mohl sám sebou opovrhovat, ale hereckou ješitnost nezapálíš a nevyneseš v kýblu jako popel na kompost. Zůstává v tobě. Krátce po začátku představení si nepozorovaně vlezl do jedné z lóží, která byla vždy prázdná. Držel se dostatečně daleko od zábradlí se zlatou listelou, krčil se za ním jako Salieri během Figarovy svatby a v duchu si moc přál, aby Lexa odvedl zapomenutelný výkon. Jenomže kolega byl velmi dobrý, dokonce skvělý, prostě se chopil příležitosti. Mocný potlesk před přestávkou se Martinovi zabodl tak hluboko do srdce, že musel okamžitě odejít.

Kdo ví, proč Otovo volání na desátý pokus přijal. Možná chtěl podvědomě slyšet jiný hlas než Věřin. Se schůzkou souhlasil pod podmínkou, že objedná salonek, kde je nikdo nebude očumovat.

A tak seděli sami dva uprostřed separované místnosti restaurace, mezi nimi prostřený sněhobílý ubrus, který vyzýval k novému příběhu, jemuž se Martin bránil.

„Nechci se vrátit do divadla...“

„Ale přišel jste.“

Martin si sundal černé brýle a Ota měl poprvé možnost zjistit, jaké škody napáchala hercova několikaměsíční izolace. Kupodivu nijak velké. Naopak, v obličeji trochu přibral, což mu změkčilo vrásky. Téměř neznatelná ranka vedle úst dávala tušit, že se Martin přepečlivě holil britvou.

„Samostudiem jsem zjistil, že mezi září a neviditelnem nic není. Nic, co by mělo smysl. Šero nemá smysl.“

„To zní nadějně,“ usmál se Ota.

Martin otočil list.

„Proč jste se rozešli se Sabinou?“

Ota se zašklebil, zjevně mu to bylo nepříjemné.

„Upřímně, pane Valtr, Sabina je skvělá holka, ale taky tvrdá palice. Tak trochu jsme na sebe naráželi.“

„To má po mně.“

Ota zvedl obočí.

„Já to vím. Je váš otisk, proto vám tak leze na nervy.“

Martin se zatvářil, že tohle neslyšel.

„A co, našel sis někoho poddajnějšího?“